

blev vedtagen i Tyskland i 1883. Jeg vil nemlig spørge det ærede Medlem, om han kan vise nogen som helst Stat i Europa, der har adopteret denne tyske Lovgivning, som dog er langt bedre end det Forslag, han forbyrder. Hvis han kan det, kunne vi jo tale om Tingene; men hvis hele Udviklingen i Europa gaar i modsat Retning, nemlig i Retning af det ærede Medlem fra Ringløbings Forslag, tror jeg ikke, det ærede Medlem fra Præstø kan tale om gamle Klæder og gamle Sager, der ere optagne af os ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem henviste i sit Foredrag til den norske Lov; men den bygger jo fuldstændig paa det samme Princip som vort Forslag, idet den lægger Driftskuldkter over paa Arbejdsgiverne individuelt, kun med den Forskel, at man beroppe har fastsat, at der skal forsikres i et bestemt Institut. Jeg har imidlertid i mit Indledningsforedrag udtalt, at selv om det ærede Medlem vilde foreslaa en Statsanstalt, hvor man skal forsikre, vilde der fra min Side ikke være noget i Vejen derfor. Det er forholdvis ligegyldigt for Sagen, om der forsikres det ene Sted eller det andet, men ikke for Staten. Er det mere fordelagtigt for Arbejderne at være forsikrede i en velindrettet offentlig end i en privat Anstalt, har jeg ikke noget derimod. I Norge er altsaa Forsikringen individuel, — det ærede Medlem kaldte den individualistisk, men det er ikke det rigtige Ord — og det er jo ogsaa det, vi især ønske. Det ærede Medlem vil derimod have den kollektiv — det er netop den store Forskel — paa Industriens Omraade. Det ærede Medlem staar for Ansvarlighedens Vedkommende paa samme Grundlag, Arbejderkommissionens Grundlag, som atter er Regeringsforslagets Grundlag. Det er imidlertid netop den samme Grund, vi bygge paa, der er slet ingen Forskel, kun vil det ærede Medlem have, at Arbejdsgiverne skulle betale kollektivt baade for deres egne Arbejdere og for en meget stor Del andre Arbejdere uden Arbejdsgivere, medens vi ønske, at Arbejderne skulle forsikres af individuelle Arbejdsgivere, og at en Autoritet skal fastsætte Beløbene, for at der ikke skal finde nogen Indblanding i Opgørelsen Sted fra Forsikringskassernes Side. Man har nu for en Maaned siden i Finland vedtaget en Lov, og man har gjort det samme, som her foreslaaes, kun med den Forandring, at man ikke har anset det for nødvendigt eller tænkt paa at skabe et autoriseret Medlem mellem de private Forsikringskasser og de tilstedekomne, medens vi have vist den Betænkning, hvad jeg heder fastholdt, enten det nu bliver et Ar-

bejdsraad eller, som den højtærede Minister tænkte sig det — fordi Bauselighederne ved Ordningen af Arbejdsraadet vilde blive for store — en kongelig Kommission. Det er Meningen, at der ikke skal pruttes i disse Sager, om Arbejderne skulle tillendes dette eller hint Beløb, der er ikke her Tale om, at Selskaberne skulle blive enige med Arbejdsgiverne. Nej, Arbejderne skulle have, hvad der tilkommer dem, ved en offentlig Myndigheds Fastsættelse. Jeg foreslog derfor indsat denne Autoritet — Arbejdsraadet — i Loven. Det har man altsaa ikke fundet fornødent i Finland; men Princippet er det samme. Det samme er Tilfældet i Norge, i Svejs og Italien. Hvad Østerrig angaar, ved det ærede Medlem vist nok, at dets Lovgivning ikke er ligesom den tyske. I Østerrig betale saaledes Arbejderne selv en Del af Præmien for deres Ulykkesforsikring, hvad de ikke gøre i Tyskland, og den østerrigske Forsikring omfatter i det hele taget ikke Landbruget, den fuste og norske slet ikke.

Nu kommer jeg til sidst til det Punkt, som jeg havde tænkt, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Bøjsen) vilde have indskrænket sig til, nemlig til at sige: Vi ville helst holde Landbruget uden for den øvrige Forsikring, for sig selv, som f. Eks. i Tyskland. Naar det ærede Medlem havde sagt dette, havde vi jo meget godt kunnet blive enige om denne Sag. Men det har det ærede Medlem ikke. Han har derimod søgt uden Grund at reducere det foreliggende Forslag, fordi han gerne vilde have Landbruget uden for det. Han har saaledes bebrejdet os, at vi ikke have faaet Thyrepasjerne med ind under vort Forslag, naaget baade det ærede Medlem fra Ringløbing (S. C. Christensen) og jeg selv saa indtrykkelig som mulig have forklaret og betonet, at Forsikringsloven angif den moderne Industris Ulykker (Munterhed). Det ærede Medlem kan derefter ikke med Rette beholde os, at Kreaturpasningen ikke er kommen ind, thi det er os ikke bekendt, at den egentlig hører med under den moderne Industri. Hvis derfor det ærede Medlem havde fundet Thyrepasning i vort Forslag, vilde jeg have anset det højt berettiget, naar han havde foreslået os Vilkaarlighed; men nu at tale om Vilkaarlighed, fordi Kreaturerne ikke ere der, forekommer mig i Grunden at være meget uretfærdigt.

Det ærede Medlem vil altsaa gerne have Landbrugets Ulykker uden for. Ja, hvis Landbruget gerne vil være uden for, skal jeg ikke modsætte mig. Det maa jo indrømmes, at da Landbruget er en temmelig ensartet „Industri“, kan man holde det for